

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa Staniszevska

Sędziowie: SA Krzysztof Józefowicz, SA Jan Futro (spr.)

po rozpoznaniu dnia 19 września 2017 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Banku (...) S.A z siedzibą w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 16 marca 2017 r.

sygn. akt I C 1137/16

oddala zażalenie.

Jan Futro Ewa Staniszevska Krzysztof Józefowicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Koninie oddalił wniosek powoda o sprostowanie wyroku z dnia 18 stycznia 2017 r., zasądającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 113 706,30 zł z odsetkami umownymi od kwoty 93 794,67 zł od dnia 19 sierpnia 2016 r. w wysokości 1,5 podstawowej stopy procentowej, nie więcej niż czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i kwotę 11 103 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że nie zachodzą przesłanki do sprostowania tego orzeczenia na podstawie art. 350 § 1 k.p.c. poprzez wpisanie w jego treści, że odsetki płatne są „do dnia zapłaty”. Brzmienie wyroku, w którym określono datę początkową płatności odsetek daje gwarancje ich realizacji do dnia zapłaty.

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił naruszenie art. 350 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że nie doszło do spełnienia zawartych w nim przesłanek.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku z dnia 18 stycznia 2017 r. poprzez wpisanie zwrotu „do dnia zapłaty”, a nadto zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych ugruntowane jest stanowisko, że sprostowanie wyroku przewidziane w art. 350 § 1 k.p.c. ma na celu usunięcie niezgodności pomiędzy rzeczywistą wolą i wiedzą sądu a ich wyrażeniem na piśmie. W drodze sprostowania powinna być zatem usunięta zniekształcająca rozstrzygnięcie

sądu oczywista niedokładność albo inna oczywista omyłka, a zwłaszcza błąd pisarski lub rachunkowy, przy czym ta niedokładność lub omyłka ma być oczywista, tzn. powinna być widoczna z samej treści orzeczenia (por. np. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13, LEX nr 1375536, z dnia 17 maja 2000 r., I CZ 60/00, LEX nr 1219824, wyrok SA w Poznaniu z dnia 18 sierpnia 2011 r., I ACa 621/11, LEX nr 1133342). W rozpoznawanej sprawie natomiast sytuacja taka nie zachodzi. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia jednoznacznie wynika, że nie zachodzą jakiegokolwiek rozbieżności pomiędzy rzeczywistą intencją Sądu przy wydaniu wyroku z 18 stycznia 2017 r. a jego sformułowaniem na piśmie. Wbrew też podniesionym zarzutom, aktualne sformułowanie tegoż wyroku nie może być uznane za nieprecyzyjne i mogące wywoływać wątpliwości przy jego wykonaniu. Skoro powód nie domagał się zasądzenia odsetek za ściśle określony okres, lecz do dnia zapłaty przez pozwanego, to słuszne jest stanowisko Sądu Okręgowego, że niewskazanie w orzeczeniu uwzględniającym to żądanie końcowej daty płatności odsetek nie może być uznane za wadliwe, ani też zakwalifikowane jako oczywista omyłka lub niedokładność, w rozumieniu przepisu art. 350 § 1 k.p.c. W przypadku rozstrzygnięcia o tak sformułowanych roszczeniach odsetkowych, wskazanie jedynie początkowej daty płatności odsetek stanowi bowiem jeden z przyjętych w praktyce sposobów redagowania orzeczeń w tym przedmiocie. Przyjmuje się bowiem, że skoro sąd uznał za zasadne roszczenie odsetkowe od określonej początkowej daty, to oczywistym jest, iż zasądza odsetki za cały okres, za jaki odsetki te są należne, tj. do dnia zapłaty.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

Jan Futro Ewa Staniszevska Krzysztof Józefowicz